

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **B. F.,**
trvale bytem X
zastoupeného JUDr. Jiřím Oblukem,
advokátem se sídlem Nádražní 213/10, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019, č. j. KUJI 73929/2019, sp. zn. OOSČ
656/2019 OOSC/212,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/498/2019/18 (dále též „prvostupňové usnesení“) a ze dne 8. 8. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/498/2019/23 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým usnesením byla podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), zamítnuta žádost žalobce o nařízení ústního jednání ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „silniční zákon“), ze kterého byl obviněn.
3. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 5 silničního zákona, spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ustanovení § 123c odst. 7 silničního zákona tím, že dne 6. 11. 2018 v 16:30 hodin na dálnici D1 v km 113 ve směru jízdy na Brno řídil osobní motorové vozidlo VW Sharan registrační značky X, mezinárodní „X“, s přívěsem registrační značky X, i když pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropské unie, právo k řízení vozidla na území České republiky podle § 123c odst. 7 silničního zákona.
4. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 35 písm. b) a písm. c), § 41 odst. 1, § 46, § 47 a § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 28 200 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců, a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

5. V žalobě žalobce obecně uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu, neboť jeho vydáním byl zkrácen na svých právech.
6. V první řadě uvádí žalobce, že nesouhlasí s názory žalovaného a považuje je za nesprávné, ryze formalistické a v hrubém rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou legitimního očekávání.

7. Žalobce činí nesporným, že byl dne 6. 11. 2018 v cca 16:30 hodin na dálnici D1 v místě, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí, zastaven příslušníky Policie ČR (dále též „PČR“) pro spáchání jiného přestupku, za což zaplatil v blokovém řízení pokutu 1 800 Kč. Současně však tvrdí, že v okamžiku, kdy na dálnici D1 dne 6. 11. 2018 řídil osobní automobil, mu nebylo a ani nemohlo být známo, že by měl v důsledku dosažení 12 bodů pozbyt právo řídit na území ČR osobní automobil. Žalobce se tedy nemohl ani z nedbalosti dopustit přestupku, z něhož byl správním orgánem prvního stupně i žalovaným nezákonně uznán vinným. Uvedeného dne ani příslušníci PČR pomocí elektronických technických prostředků v evidenci řidičů nezjistili, že by měl žalobce v evidenční kartě zapsáno 12 bodů.
8. Žalobce dále v žalobě uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rozsáhle teoretizuje o tom, zda žalobce byl či nebyl oprávněn dne 22. 8. 2018 odmítnout převzetí nikterak konkretizované listiny, jejíž obsah nebyl ve správním řízení ani prokázán a jejímuž obsahu žalobce prokazatelně nerozuměl. Na tom žalovaný staví konstrukci o zaviněném jednání z nedbalosti, přičemž účelově ignoruje fakt, že správní orgán, který vede evidenční kartu řidiče, nepostupoval v souladu se zákonem, když oznámení o dosažení 12 bodů nezaslal na adresu trvalého pobytu žalobce, kterou ani nezjišťoval. Žalobce považuje za nezpochybnitelné, že pokud má být na území ČR omezeno jeho právo řídit osobní automobil, musí být o této skutečnosti právně relevantním způsobem informován, přičemž jeho práva v tomto směru musí být stejná, jako práva řidičů, jejichž řidičský průkaz byl vydán v ČR. Oznámení o dosažení 12 bodů mu tedy mělo být zasláno na adresu jeho trvalého bydliště v Německu do vlastních rukou. Náhradní doručení by mohlo přicházet v úvahu teprve v případě, kdy by žalobce nepřevzal oznámení v místě svého trvalého pobytu. Za tohoto stavu je právně bezvýznamný tvrzený pokus úřední osoby předat žalobci listinu, jejímuž obsahu žalobce nerozuměl, neboť nerozumí dobře česky mluvenému slovu a vůbec ne slovu psanému, a kterou oprávněně odmítl převzít. Na základě toho je zjevné, že se s obsahem listiny nemohl seznámit. Nadto žalobce nebyl ani poučen o následcích nepřevzetí písemnosti. Žalobce dále poukázal na to, že mu žádný platný obecně závazný právní předpis neukládá povinnost, aby se sám zajímal nebo jakýmkoliv způsobem zjišťoval, kolik bodů má zapsáno v evidenční kartě řidiče. Nadto se žalobce v průběhu přestupkového řízení dostavil na „Czech POINT“ se žádostí o vydání výpisu z jeho evidenční karty řidiče, kde mu bylo vydání výpisu odepřeno s odůvodněním, že na vydání výpisu nemá nárok, protože nemá trvalý pobyt v ČR.
9. Z předloženého důkazu – rozhodnutí Magistrátu města Karviná, odbor správní ze dne 11. 7. 2019, o zastavení řízení proti žalobci ve skutkově zcela totožné věci – je dále podle žalobce zřejmé, že toto řízení bylo zastaveno právě proto, že nebylo prokázáno doručení oznámení o dosažení 12 bodů. Ze strany žalobce nemůže jít tedy ani o nevědomou nedbalost, která by mohla být důvodem pro povinnost snášet odpovědnost za přestupek, z něhož byl správními orgány nezákonně uznán vinným. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce ve zjevném rozporu se zásadou legitimního očekávání, když ve zcela shodné skutkové věci, ve srovnání s výše uvedeným rozhodnutím Magistrátu města Karviná, žalovaný rozhodl bez jakéhokoliv relevantního důvodu zcela opačným způsobem. Polemika žalovaného, že Magistrát města Karviná mohl při

svém rozhodování vycházet z jinak zjištěného skutkového stavu a jiných důkazů, je podle žalobce lichá. Pokud by byly ve správním řízení provedeny listinné důkazy předložené žalobcem, bylo by žalovanému zcela zřejmé, že se jednalo o zcela totožnou situaci ohledně tvrzeného doručování oznámení o dosažení 12 bodů a odmítnutí převzetí doručované písemnosti, kterou už posoudil a rozhodl Magistrát města Karviná.

10. Žalobce rovněž poukázal na to, že právní úprava obsažená v ustanovení § 123c silničního zákona je přísnější vůči řidičům, kteří mají řidičský průkaz vydaný v jiné zemi EU. U osob, které mají řidičský průkaz vydaný v ČR, totiž dochází k zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel až poté, co je jim tato skutečnost prokazatelně písemně oznámena, kdežto u řidičů s řidičským průkazem vydaným v jiné zemi již okamžikem, kdy dosáhnout 12 bodů. Toto znevýhodnění považuje žalobce za ústavně nekonformní.
11. Nepřímým důkazem o tom, že o údajném dosažení 12 bodů nevěděla ani PČR podle žalobce je, že dne 6. 11. 2018 po zaplacení blokové pokuty na místě nechala PČR žalobce pokračovat v jízdě, což by se nemohlo stát, kdyby žalobce měl v tuto chvíli v evidenční kartě řidiče zapsáno 12 bodů. Rovněž by mu za této situace nemohla být ze strany PČR uložena bloková pokuta, neboť jako osoba bez oprávnění k řízení motorových vozidel se nemůže dopustit dopravního přestupku. Pokud tedy byla žalobci dne 6. 11. 2018 uložena v blokovém řízení pokuta a bylo dokonce umožněno pokračovat v jízdě, pak je zjevné, že nemohl mít toho dne v evidenční kartě řidiče zapsáno 12 bodů. PČR dne 6. 11. 2018 v cca 16:30 na dálnici D1 nahlédnutím prostřednictvím technického prostředku do evidenční karty řidiče zjistila (o čemž žalobce PČR informovala), že žalobce má v evidenční kartě řidiče zapsaných jen 9 bodů, přičemž tato skutečnost mu umožňovala legálně řídit na území ČR motorové vozidlo dle řidičského průkazu.
12. Obdobná situace nastala dne 19. 11. 2018, kdy žalobce zaplatil na místě samém blokovou pokutu ve výši 200 Kč a poté jej příslušníci PČR nechali pokračovat v jízdě.
13. O správnosti této argumentace svědčí dle žalobce též skutečnost, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 14. 9. 2018, jímž mu byl prominut zbytek trestu zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, vyzván k tomu, aby si požádal o řidičské oprávnění. I toto je zjevný nepřímý důkaz o tom, že ani ke dni 14. 9. 2018 nemohl mít žalobce v evidenční kartě řidiče zapsáno dosažení 12 bodů.
14. Veškeré uvedené skutečnosti žalobce ve správním řízení prokazoval, resp. k prokázání těchto skutečností navrhoval důkazy, které správní orgán I. stupně neprovedl, a nedůvodně a v rozporu s právem zamítl žádost žalobce o nařízení ústního jednání ve věci, čímž byl žalobce krácen na svých právech.
15. Žalobce je proto přesvědčen, že uvedené argumenty zpochybňují závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně o spáchání posuzovaného přestupku žalobcem. Nenařídil-li správní orgán ústní jednání ve věci, postupoval zjevně v rozporu se svou povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud bylo jedinou skutečností

pro posouzení věci a vydání rozhodnutí to, že žalobce měl ke dni 28. 7. 2018 zapsáno v evidenční kartě řidiče 12 bodů, aniž by to bylo v přestupkovém řízení jakkoliv prověřeno a prokázáno, pak se jedná o zcela nepřípustný formalismus v rozhodování.

16. Závěrem žalobce namítl, že i v případě, pokud by se přestupku, z něhož byl shledán vinným, skutečně dopustil, pak je trest, který mu byl uložen, nepřiměřeně přísný, a to jak do výše pokuty, tak délky trvání zákazu činnosti.
17. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému řízení. Rovněž požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření vzhledem ke shodě námitek žalobních s námitkami odvolacími plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s nimi dostatečně vypořádal.
19. Žalovaný k samotnému řízení konstatoval, že posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti výše správního trestu. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
20. Žalovaný se domnívá, že žaloba není důvodná, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

21. Žalobce v replice uvedl následující nad rámec argumentace v žalobě. Vymezil se nejprve vůči vyjádření žalovaného, že přistoupil k posouzení věci odpovědně a nezaujatě, přičemž kdyby takto žalovaný postupoval a provedl navržené důkazy, řádně je vyhodnotil, vyvodil z nich odpovídající závěry a neupřel žalobci právo na projednání přestupku, musel by žalovaný podle názoru žalobce přistoupit k zastavení řízení.
22. Žalobce připomněl, že se žalovaný nevypořádal s tím, že jiný správní orgán již pravomocně rozhodl o tom, že žalobce nevěděl, že nemůže na území ČR řídit motorová vozidla. Žalovaný tedy mj. porušil zásadu legitimního očekávání. Podle žalobce existují i nepřímé důkazy, jejichž provedení navrhl, a z nichž vyplývá, že o dosažení 12 bodů nevěděla v listopadu 2018 ani PČR, kdy tento údaj zjevně nebyl v systému, protože příslušníci PČR nechali žalobce po spáchání drobného přestupku pokračovat v jízdě, což by nebylo možné, kdyby měl žalobce v systému 12 bodů, a rovněž žalobce informovali o tom, že má v systému ke dni 6. 11. 2018 zaznamenáno 9 bodů.

23. Na závěr žalobce shrnul, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je právně nesprávné, formalistické, v hrubém rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou legitimního očekávání, a rovněž že v průběhu správního řízení došlo k porušení žalobcových práv. Žalobce proto setrvává na svém žalobním návrhu a požaduje po žalovaném náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
25. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
27. Žalobce zejména namítal, že nevěděl, že v důsledku dosažení 12 bodů v registru řidičů pozbyl právo řídit na území ČR osobní automobil a nemohl se tedy ani z nedbalosti dopustit přestupku, z něhož byl správním orgánem prvního stupně i žalovaným uznán vinným.
28. Na úvod soud konstatuje, že má za dostatečně prokázané, že ke dni 28. 7. 2018 žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů, což jednoznačně vyplynulo z evidenční karty řidiče, která je založena ve správním spise. Žalobce navíc tuto skutečnost nerozpориje, rozporuje pouze to, že mu dosažení celkového počtu 12 bodů nebylo řádně oznámeno.
29. Obecně pak u řidičů, kteří jsou držiteli řidičského průkazu vydaného v ČR, je úprava postupu při dosažení celkového počtu 12 bodů obsažena v ustanovení § 123c odst. 3 silničního zákona, podle něhož *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.*
30. Co se však týče dosažení celkového počtu 12 bodů u řidiče, který není držitelem českého řidičského průkazu, ale řidičského průkazu vydaného v jiném státě, což je právě případ žalobce, jehož řidičský průkaz byl vydán v Německu, a následného

oznámení o dosažení 12 bodů, je nutno postupovat podle úpravy obsažené v ustanoveních § 123c odst. 4 a odst. 7 silničního zákona.

31. Podle ustanovení § 123c odst. 4 silničního zákona *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič, který je držitelem řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a ministerstvu.*
32. Podle ustanovení § 123c odst. 7 silničního zákona *dosáhne-li řidič, který je držitelem řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, celkového počtu 12 bodů, pozbývá právo k řízení motorového vozidla na území České republiky po dobu jednoho roku. Ministerstvo sdělí, po obdržení podkladů zaslaných příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, tuto skutečnost orgánu, který řidičský průkaz vydal.*
33. Z uvedených ustanovení jednoznačně vyplývá, že v případě držitele řidičského průkazu členského státu (nebo řidičského průkazu vydaného cizím státem nebo mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem), je při dosažení celkového počtu 12 bodů takovým řidičem stanoven jiný postup, než v případě řidiče s řidičským průkazem vydaným v ČR. Řidiči s „cizozemským“ řidičským průkazem není třeba formálně doručovat oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů, jak je uvedeno v ustanovení § 123 odst. 3 silničního zákona, ale pouze se mu písemně tato skutečnost oznámí, přičemž jde skutečně pouze o formální záležitost. Se samotným doručením oznámení totiž nejsou spojeny žádné právní následky, neboť právo k řízení motorového vozidla na území ČR po dobu jednoho roku řidič s cizozemským řidičským průkazem pozbývá již samotným dosažením počtu 12 bodů, tj. následné doručení (či nedoručení) oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů nemá žádný vliv na pozbytí práva k řízení motorového vozidla na území ČR.
34. Jak poukazuje žalobce, u držitelů českých řidičských průkazů je v zákoně stanovena odlišná konstrukce, neboť držitelé českého řidičského průkazu při dosažení celkovém počtu 12 bodů pozbývají řidičský průkaz až uplynutím 5 pracovních dní ode dne, kdy jim bylo doručeno oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů a současně výzva k odevzdání řidičského průkazu. Tato rozdílná úprava je však zřejmě stanovena proto, aby byl celý proces méně formální a aby u řidičů s cizozemským řidičským průkazem bylo možno trest za dosažení počtu 12 bodů vůbec uskutečnit. Nadto je celý proces méně formální i v tom, že držitel cizozemského řidičského průkazu nemá povinnost řidičský průkaz odevzdat a následně po uplynutí jednoho roku nemusí žádat o vrácení řidičského oprávnění ani se podrobit přezkoušení odborné způsobilosti.
35. Co se pak týče samotného doručení oznámení o dosažení 12 bodů, lze postupovat podle obecné úpravy doručování ve správním řízení (byť v nyní posuzovaném případě skutečnost, zda oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů bylo či nebylo žalobci doručeno, nemá žádný vliv na pozbytí práva žalobce řídit motorová vozidla na území ČR).

36. Podle ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti 17a), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu. (zvýraznění provedl krajský soud)*
37. V nyní posuzovaném případě správním orgánem – odborem dopravy Městského úřadu Bohumín – bylo žalobci doručováno písemné oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů na adresu v ČR známou správnímu orgánu z jeho dřívější úřední činnosti, zásilka se však vrátila jako nedoručená. Poté však bylo oznámení doručováno i náhradním doručením, a to předáním žalobci v momentě, kdy byl žalobce přítomen na odboru dopravy Městského úřadu v Bohumíně za účelem registrace a přepisu vozidel. Jak vyplývá ze správního spisu ze svědeckých výpovědí, proběhl ze strany úřednice X pokus o doručení tohoto oznámení přímo žalobci, což správní řád umožňuje jako alternativu doručení fyzické osobě, neboť jak uvedeno výše, fyzické osobě lze doručit všude, kde bude zastížena. Žalobce sice tvrdí, že nerozumí česky, nicméně správní orgán I. stupně i žalovaný měli ze svědeckých výpovědí za prokázané, že žalobci byl obsah listiny současně úřednicí X sdělen a rovněž z úřední činnosti bylo těmto svědkům známo, že žalobce rozumí minimálně mluvenému českému jazyku, neboť se na úřad dostavoval sám bez tlumočníka za účelem registrace a přepisu vozidel. Ze svědeckých výpovědí bylo rovněž zřejmé, že žalobce porozuměl obsahu sdělení, neboť při předání písemnosti úřednici oponoval, že jakožto cizinec se nemůže vybodovat a odmítl písemnost převzít.
38. Je tedy zjevné, že informace o tom, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů, se dostala do jeho sféry, tedy byl s touto skutečností materiálně seznámen, což se správním orgánům podařilo prokázat i na základě svědeckých výpovědí úředních osob. To, že žalobce odmítl písemnost převzít, má pouze vliv na to, že byla písemnost žalobci doručena fikcí odmítnutím převzít písemnost, jak uvádí ve svém rozhodnutí žalovaný, ale nemá žádný vliv na skutečnost, že žalobce již dosáhl hranice 12 bodů dle ustanovení § 123c odst. 7 silničního zákona. Rovněž to, zda žalobce věděl či nevěděl o dosažení počtu 12 bodů, nemá vliv na pozbytí oprávnění řídit motorová vozidla na území ČR, jak je uvedeno již výše. Pokud však bylo žalobci sděleno dne 22. 8. 2018 úřednicí na odboru dopravy Městského úřadu v Bohumíně, že dosáhl celkového počtu 12 bodů, nemohl následně tvrdit, že dne 6. 11. 2018, kdy spáchal nyní projednávaný přestupek, o této skutečnosti nevěděl. Je navíc zjevné, že žalobce si je vědom rozdílné úpravy týkající se oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů u držitelů řidičských průkazů vydaných v ČR a u držitelů cizozemských řidičských průkazů. Proto si mohl a měl být vědom i toho, že v situaci, kdy mu bylo osobně oznámeno dosažení počtu 12 bodů, již platilo jeho roční pozbytí oprávnění řídit motorová vozidla na území ČR. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem a názor žalobce, že uvedená právní úprava je vůči řidičům s řidičským průkazem vydaným mimo ČR přísnější, na tom nemůže nic změnit.

39. Žalobce namítal, že bylo zcela opačně rozhodnuto Magistrátem města Karviná, odborem správním a rozhodnutím ze dne 11. 7. 2019 bylo zastaveno řízení proti žalobci ve skutkově zcela totožné věci. Soud k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně i následně žalovaný postupovali na základě jimi zjištěného skutkového stavu a na základě důkazů, které nemusely být totožné, jako v případě, který posuzoval Magistrát města Karviná, odbor správní. Pokud správní orgán I. stupně i žalovaný správně dospěli k závěru, že žalobce je vinen ze spáchání nyní projednávaného přestupku, nelze pouze s poukazem na výsledek jiného řízení rozhodnout totožně, tj. zastavit řízení.
40. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nenařídil ve věci ústní jednání, ač o to žalobce požádal, a zamítl usnesením jeho žádost o nařízení ústního jednání.
41. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
42. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
43. K tomu soud uvádí, že co se týče ústního jednání, správní orgány mají pouze možnost ústní jednání nařídit. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
44. V nyní posuzovaném případě však správní orgán I. stupně i žalovaný konstatovali, že stačilo vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž měl správní orgán I. stupně za dostatečně prokázané spáchání přestupku žalobcem, a svědecké výpovědi navrhované žalobcem nepovažovali za nezbytné pro objasnění přestupku. Správní orgán I. stupně ani žalovaný rovněž neshledali důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv žalobce. Není pak ani pravdivé tvrzení žalobce, že by nebyl správním orgánem I. stupně poučen o právu žádat nařízení ústního jednání, neboť žalobce byl o tomto právu poučen vyrozuměním k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 4. 2019, které bylo žalobci doručeno dne 26. 4. 2019 a jeho zástupci dne 24. 4. 2019, a následně i vyrozuměním ze dne 27. 6. 2019, které bylo doručeno zástupci žalobce dne 30. 6. 2019. Soud tak shodně s žalovaným shledal, že podmínky pro nenařízení ústního jednání byly splněny, bylo postupováno podle zákona, a považuje námitku ohledně nenařízení ústního jednání za nedůvodnou.
45. Co se týče námítky ohledně důkazů neprovedených správními orgány, uvádí soud, že přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí,

jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Správní řízení ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů, která dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud správní orgán I. stupně vyhodnotil, že dokazování již bylo dostatečné ke zjištění stavu věci, nebylo důvodu v dokazování pokračovat i přesto, že žalobce další dokazování navrhoval, a to i vzhledem k tomu, že správní orgán není vázán návrhy účastníků, byl oprávněn vyhodnotit, zda je další dokazování potřebné či nikoliv. S námitkami žalobce ohledně doplnění dokazování se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí.

46. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).
47. Jak dále uvedl i žalovaný, na spáchání nyní posuzovaného přestupku nemělo vliv ani to, že žalobci byl vrácen řidičský průkaz po uplynutí poloviny trestu zákazu činnosti, který mu byl uložen za jiný dříve spáchaný přestupek. Nyní posuzovaný přestupek spočívá v tom, že žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů ke dni 28. 7. 2018, což jednoznačně vyplynulo z výpisu z karty řidiče, na základě toho pozbyl právo řídit motorová vozidla na území ČR po dobu jednoho roku, a i přesto dne 6. 11. 2018 motorové vozidlo řídil. Tedy i přesto, že žalobci byl v mezidobí vrácen řidičský průkaz po uplynutí předchozího trestu zákazu činnosti, neznamená to, že nemohl mezitím dosáhnout celkového počtu 12 bodů, na základě čehož pozbyl právo řídit motorová vozidla.
48. Ohledně posouzení zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti se soud rovněž ztotožňuje se závěry žalovaného i správního orgánu I. stupně. Jak soud uzavřel výše, žalobci bylo doručováno oznámení o dosažení 12 bodů v okamžiku, kdy byl zastížen osobně na odboru dopravy Městského úřadu Bohumín. Úřednice X mu sdělila obsah listiny, což vyplynulo i ze svědeckých výpovědí založených ve správním spisu. Žalobce mluvenému českému jazyku rozumí, a i z obsahu konverzace s výše označenou úřednicí vyplynulo, že žalobce rozuměl sdělení ohledně dosažení 12 bodů. Je tedy zjevné, že žalobce si měl a mohl být vědom toho, že dne 6. 11. 2018 nebyl oprávněn řídit motorová vozidla na území ČR.

49. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
51. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
53. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v. r,
samosoudce